

במה אשה פרק ששי שבת

ס.

עין משפט נר מצוה

כז א מיי פייט מהל שנת
הלכה א מנהל פון און
טושיע א"ח פ"י עג סעיף
ט:
כח ב מיי פייט מהל שנת
הלכה ב:
כט ג מיי פייט מהל טו
סמנ עס טושיע א"ח
פ"י עג סעיף ט:
—
תורה אור השלם
א וחק משה ואליעזר ובהק
1 וחקת משה מואב כל כלי
מזשה: במדבר לא נא

מוסף רש"י

ולא בשריון כו'. משום
מחללים העין שלא יתשדוהו
בלאורי (לפניו ט:).

מוסף תוספות

א. לאיש. מוס' ה"ל"ט.
ב. אבל לגבי שבת משום
התבטות הוא, אין עליה
חומת תכשיט יש עליה
חומת משוי. ריטב"א.
ג. דאילו לבקבן אפילו
תכשיט שיש עליה חומת
התבטות הוא לאשה
כדאמר ר' זידא. ריטב"א.
ד. (ועי' מוס' ה"ל"ט חו"מ)
לכס ט"ז פ"ק ד' מ"ג מ"ג
ה"טעם ש"פ"א. ד. שבת.
ו. ריטב"א. ה. אפי' מוס'
ה"ל"ט. ו. בחול. מוס'
ה"ל"ט. ז. דאיהו תולשת
השער. אפילו לחוק
ולפספס מותר (לעיל ג.)
דק"ל כ"י שמעון דרבר
שאין מתכוין מותר. פסקי
ה"ל"ט פ"ז. ח. ומשפט
ה"ל"ט פ"ז. ט. וד"ה אין
זה תכשיט אלא כלי. י. ח'
ה"ל"ט. שהיו אהבו יכולה
לצאת בכל הדברים
הצריכים לה כיון שאינם
לא מלבד ולא תכשיט,
והלכך צריך לפרש כדפי'
לעיל. מוס' ה"ל"ט.
יא. פריש"י שער היוצא
חז' לקשוריה כדכחו
סביב המחט ותוחבת
המחט לתוך קשורה שלא
ידאש שעה, ויורה. פסקי
ה"ל"ט פ"ז. יב. כשהיא
היתה שולפת הברית לא
היה שוקה מתגלה מיד
אלא לאחר שפלו בתי
שוקיה. מוס' ה"ל"ט.
יג. לקמן גבי בריית
טהורה ויוצאין בה בשבת
[אמרין]. מוס' ה"ל"ט.
יד. והא דאין יוצאין
בכבלים שבת משום.
טו. ה"ל"ט. יו. להחזיק
בתי שוקיה. מוס' ה"ל"ט.
יז. ועי' כן מותר לצאת
בה בשבת דליכא למיחש
דילכא שפלא. מוס'
ה"ל"ט. יח. ואפי' י"ט. אלא
כנגד העורף. מוס' ה"ל"ט.
יט. דהתיי' פריך לומר
האז כבירית לגמרי.
כא. ואידך, שאין
גיאותין בו בחול כיון
שהוא בלי תפירה. פ'
ה"י"ן.

רב נחמן בר יצחק אמר שומאה אשבת קא רמיית. דאפילו בלאו
טעמא דהוי תכשיט^א לאיש היא טומאה מכל כלי מעשה^ב והשתא
צין לרעה צין לרע נחמן בר יצחק מוקמי תרתייהו כרבי נחמיה ולא
מטומא מטעם תכשיט דאשה^ג אלא מטעם תכשיט דאיש או מטעם דהוי
כלי מעשה ולצדיק קתני צין לרעה

צין לרע נחמן בר יצחק:

למאי חזיא. חזיא. פ"י צקונטרס למאי
חזיא^ד והא משוי הוא וקשה
לר"י דאם כן מאי משני הואיל ואשה
חולקת בה שעה אלו משום הכי לא
הוי משוי והא אינו לא מלבוש ולא
תכשיט אלא נראה לפרש למאי חזיא
למה היא רגילה ללכת צ"כ צחול אמר
רז יוסף כו' ונתר הכי פריך וצבנת
למאי חזיא נהי שרגילה לנושאיה צבנזיל
שצריכה לחלק בה שעה צבנת תהוי
משוי כיון דליתו לא מלבוש ולא תכשיט
וצקונטרס פ"י צסמוך צבנת למאי
חזיא והלא צבנת אינה חולקת שעה
וקשה לר"י חדא דהא מנא ליה דאסור
לחלק בה שעה צבנת^ה ועוד דלמאי
פריך והא ל"א אסור^ו אפילו יהא מותר^ז
תקשה והא משוי הוא:

הואיל ואשה אוגרת בה שעה.
^א נראה לר"י שמוצת
המחט צמוך הסבכה^ב ודומקת את
הסבכה כדי שלא יפלו שערומה חוץ
לקשוריה^ג והשתא אמי שפיר דהויא
כעין צירית שאומות צמי שוקיה שלא
יפלו^ד ולא כפירוש הקונטרס:

ותיהוי כבירית טהורה ותשתרי.
פירש צקונטרס דכי היכי
דהתם לא חיישי דליתמא משלפא
ומחויא הואיל ולצניעותא עבידא ה"י
לא נישוש למישולף ואחויי מהאי טעמא
וקשה לר"י דהא^ט צבנזיל אין יוצאין צהן
צבנת^י דחיישינן דילמא משלפא לכו
משום דהוי תכשיט כמו שאפרש אע"פ
ולצניעותא עבידא^{יא} כמו צירית דהכל
ענין אחד אלא צירית צלחת וצבנזיל
צמטים כדאמרין לקמן (דף סג):
ועוד דלמה לו להזכיר כאן טהרת
צירית הוה ליה למימר ומיהו צירית
מתשתרי ונראה לר"י דה"פ ותהוי
משתרי שיוצאין בה לפי שהיא טהורה
משום שאינה תכשיט דליתיה נ"ו לאשה
כיון דאינה כ"א צלחת והויא כעצמת
הכלים דליתיה כ"א לצורך צמי שוקיה^{יב}
ה"י האי מחט שהיא טהורה לפי
שאינה אלא כעצמת הכלים תשתרי

דאינה תכשיט וא"ת אמאי לא משני השתא כמין טם של זהב יש לה
צראה כדמשני לאידך שנינו דצסמוך וי"ל דאם היתה אוגרת בה
שעה לא היתה מניחתה לעולם כנגד פדחתה^{יג} ואינה חשונה תכשיט
אלא טם וקשה לרש"י לפירוש זה דכיון דמחט שאוגרת בה שעה
היא טהורה היכי קאמר לעיל (דף נג): אכל לענין טומאה דא ודא אחת
היא הרי יש חילוק אפילו בשלימה דאומה שאינה אוגרת בה טמאה
ואומה שאוגרת בה טהורה וצריך לומר^{יד} דאטומאה נמי פריך ומיהו
טהורה כצירית שהיא טהורה גם תשתרי ללכת בה:

ובניחתה כנגד פדחתה. השתא לא היה צריך לומר שחולקת בה
שעה כלל אלא האמת מפרש: **ישבועה קול מעל**
גבי המערה. קול של סנדל המסומר: (ש"ך ע"פ) **א** **ישבועה המסומר**
וא **בבבועה שאינו מפורס.** מימה לר"י והא קתני סיפא זה הכלל כל
שניאותין צו משלחין אותם ציו"ט ומפרש בגמ' דכל שניאותין צו צחול
קאמר וסנדל המסומר ניאותין צו צחול ואמאי אין משלחין אותם ציו"ט
וי"ל דהתמירו צו לפי שצ"ה תקלה על ידו כי היכי דאסר ליה צסמעתי
ר' אלעזר ב"ר שמעון לטלטלו לכסות צו את הכלי או למסוך צו כרעי
המטה אע"פ^ט ששאר כלים שמלאכתן לאיסור שרי לטלטלן לצורך גופן
ומקומן וזה הכלל קתני התם לא קאי אלא לצורך שנינו תפור^{כה} ונראה
לר"י דאפי' לרצון דר' אלעזר דשרי לטלטל לצורך גופן ומקומן אסור
לשלחו ציו"ט אע"פ דשילוח משום שמחת י"ט חשיב כמו לצורך גופן מדשרי
לשלוח דברים שמלאכתן לאיסור כיון שצ"ה תקלה על ידו ליכא שמחת י"ט:
אין

צקול. הוא כמין עמוד רחב מלמטה ודק מלמעלה ומיטלטל והסגנון
מעמידו לפני חלון חנוטה ומסמין מחזין צו ותולין צהן צצנטיס
ורזועות למכור: **עצמא.** אישטרייד"א צבע"ז והן מאזנים גדולות
לשקול צמר ושעה ונחשת והן של עץ: **הך אחר שלושטיו.** שטלי

בקולב הלך אחר מסמרותיו בסולם הלך
אחר שליבותיו בערסי הלך אחר שלשלותיו
וחכמים אומרים^ה הכל הולך אחר המעמיד
רבא אמר לצדדים קתני יש עליה חותם
תכשיט דאיש אין עליה חותם תכשיט דאשה
רב נחמן בר יצחק אמר^ו טומאה אשבת
קרמית טומאה יכלי מעשה אמר רחמנא
וכלי הוא שבת משום משוי אמר רחמנא אין
עליה חותם תכשיט יש עליה חותם משוי:
ולא במחט שאינה נקובה: **"למאי חזיא אמר**
רב יוסף הואיל ואשה אוגרת בה שעה א"ל
אביי ותהוי כבירית טהורה ותשתרי אלא
תרומא רב אדא נרשאה קמיה דרב יוסף
וטענת צין שיש עליה כו' לאו ארישא
קאי דקרי ליה תכשיט נשים אלא הכי
קאמר וטענת שאמרו שנטמאת צין
שיש עליה חותם דלאו תכשיט הוא
מיהו כלי מעשה הוא צין שאין עליה
חותם דהוי תכשיט וכי קתני רישא
תכשיט נשים אשאין עליה חותם:
למאי חזיא. לתכשיט דקתני אינה
חייבת טהרת: **אוגרת בה שעה.**
היולא חוץ לקשוריה כוכתו כפי
המחט ותוחבת המחט צבנתה מתחמה

שלא יראה שעה: וסיהו צנייות.
דמנא מתניתי (לקמן דף סג). צירית
טהורה מלמטה ויוצאין בה. והיא כמין
אלעדה שעושה לשוקיה מעל צמי
שוקיה להדקן שלא יפלו על רגלה:
טהורה. דלאו תכשיט היא אלא
תשמיש לצמי שוקיה והוי (ט) כעצמת
הכלים דאמרן טהורות צפרקין דלעיל^ז
ויוצאין בה שצריך לה עם צמי שוקיה
ולא הוי משאוי ויוצאין דכיון דלצניעותא
היא לא שלפא ומחוי והאי מחט נמי
לצניעותא דשער צראה ערוה ולא מחויא
ולכאן צלמנע ראשה שקרין גריו"א
צבע"ז: **וצבנת למאי חזיא.** הרי צבנת
אינה חולקת שעה: **טם של זהב יש לה**
על ראשה. האחד והשני עוקץ הוי:
צחול חולקת שעה. צעוקץ. וצבנת.
תוחבת העוקץ צבנתה והטם צראה

השני מונח על פדחתה: **בבבועה סנדל המסומר.** של עץ הוא
ותוחזין מסמרות (א) למעלה לחוק התחתון עם העליון (העץ עם העור
שלמעלה הנימו יש לו שתי פיות ותוחז רגלו צו) וצגמרא מפרש
מאי טעמא גזרו ביה: **ולא צביד.** ולא צבנדל יחד: **בזמן שאין**
צרגלו מכה. צש"ס ירושלמי מפרש דלא ליחשדיה דטעין ליה לצחריה
תותי כנפיה. ולשון רבותי דילמא מחייבי עליה ושקיל דשליף ליה
וממטי ליה צדיים צצכחת צבת. ומיהו צזמן שיש צרגלו מכה שרי
וצגמרא צבעי צבי מנייהו יהיב ליה: **ולא צפילין.** כדמפרש טעמא
צגמרא (לקמן דף סא): **ולא צקמיע.** שכותצין וטוענין לרפואה:
שאינו מלבוש. אכל צקמיע מומחה שרי דתכשיט הוא לחולה
כאחר מלבוש: **שריון קפדה ומגפיים.** מפרש צגמרא (א): אינו
חייב חטא. דכולהו מין מלבושין נינהו צחול למלחמה: **גב' שלפי**
הגזירה היו. צני אדם הנשמטים מן הגזירה היו: **הינכם ינכם.**
הרואה לינכם ינכם שהנכם יראה תחלה שאין אדם רואה: והיוצא
אל ילא. שמה יש ארציים מצחוץ והוא לא ידע ויראוהו וצניו שאינו
כאן: **הנפך סנדלו.** שיש לו שתי פיות ויכול לנועלו מצ' דצדין אכל
יכר מי הוא לפנים ומי הוא לאחור וכשנועלו זה הפוך נראה הינכם
כאלו הוא יוצא ויכר מקומו צצקרקע: והרגו זה אדם זה.
דצחקתן שהיו סנדלין מסומרין וצניו צחום ששנין לרגלי הסוסים
ראשיהן עבים: אל ילא. האיש צבנת כדמפרש לקמיה דצבנת
היה מעשה ומעין המאורע אסרו: **אלמה סנן.** צצכחת צביצה:
משלחין

(א) [לעיל טו: ג.] [לקמן קכג,
ג] [אין המידע בערך אלא
אוגרת]. (ד) [לעיל נג:
ט] כ"פ: [המטה, ו] [דף
נבג, א] [אין שילוח חותם זה,
ח] [שבת פ"ו ה"ב,
ט] [לקמן סבג, א] [פ"ה:
השמה, וכן ללחן, א] [ל"ז
סנדלן, ט] [ל"ז לעיל מעלה,
ט] [לקמן קכד, א].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה העמוד וכו'
והערה הוא עץ האורך
שהוא קנה שקרין:
(ב) ד"ה טהורה וכו' והרי
הוא העצמת: (ג) ד"ה קתני
וכי תממתו חתוק כ"ל
ומיפת למעלה חתוק:

גליון הש"ס

תרגו' ולא בשריון. עי'
לקמן ע"ד פ"י צבנזיל ד"ה כל
שפאסו:

לעוי רש"י

אישטרייד"א
[אישטרייד"א]. פאזניס
[באשטרייד"א].
ייש"א ויש"א. [מוט, כן
של מאזנים.
פלי"ל. קנה-המאזנים.
גריו"א. פוקת. שביל
(בשערת).

רבינו הגנאל

קולב. יש מי שאומרים
ממיני תכשיט הוא
להשמיע קול כדורך בנת
ומחזק במסמרים. שליבות
ושלשלאות.
רש"י אמר הא חתנייה
לצדיקין קתני, אין עליה
חותם תכשיט אלא רש"י,
יש עליה חותם תכשיט
דאיש. והדין כן הוא
שהיא איש מותר לצאת
בכפתו שיש עליה חותם,
והאשה טבעת שאין עליה
חותם, מפני שתכשיט הוא
אלה וכל תכשיט שרי,
לקמן משום גיריה) דרבא
כדבבועה למייר לקמן (טו):
דאמר פפמים שהאשה
נותנת לבעלה טבעת שאין
עליה חותם להוליכה אצל
האומן ומניחה באצבעו
עד שמגיע אל האומן,
ופפמים שהאיש נותן
לאשתו טבעת שיש עליה
חותם להניחה בקופסא
ומניחה באצבעה עד
שמגיע לקופסא, איך
אסרו אחד האיש ואחד
האשה לצאת בין צבנת
שיש עליה חותם בין
בטבעת שאין עליה חותם.
רב נחמן בר יצחק אמר
טומאה אשבת קרמית כו'.
ולא במחט שאינה נקובה.
אוקמנא כדתייהו כמין טם
של זהב יש לה על ראשה,
בחול חולקת בה שעה,
בשבת מנחת על פדחתה,
ונ"ו הוא לה. לא יצא בסנדל
מסומר כו'. מיט שלפי
השמד כו'. שישנה היא.

(א) עי' צבנזיל שמה ע"ד
רבינו חזק.